

Vlastní

tvorba

7.A

Mé vysněné závody

Anička Polnická

Judistické závody
bývají plné pohody.
Když najednou přijde čas k boji,
rychle nasadím sevi-nage svoji.

Všechno postupně vyhrávám,
poslední zápas před sebou mám.
Velmi pilně se připravuju,
hele, je čas, už nastupuju.

Soupeřka mě po zíněnce vláčí,
není žádný důvod k pláči.
Rychle nasadím dobrý chvat,
ta proti mně ne a ne vstát.

A tak na prvním stupni stojím,
žádné prohry už se nebojím.

PES

Šimon Konjević

Pejsek je můj kamarád,
všechny kočky má moc rád.
Běhá, válí se a skáče,
chová se jak malé ptáče.

Stále velmi rád ho mám,
proto mu nic nedělám.
Často hrabe, hledá si kost,
za celý den, má toho dost.

Podzim

Viktor Bosák

Červená, zlatá, zelená,
každý už ví, co to znamená.
Ty barvy vidím všude kolem nás,
to pan podzim přikráčel k nám zas.

Listí padá jako o život,
musím si koupit nový pár bot.

Když přijde chladno a bude foukat,
mám to rád doma, jen tak se koukat
jak se všichni čerti žení.
A já sedím u topení.

Užovka

Matěj Lípa

Koukni na tu užovku,
jak si hraje na schovku.

Hele, támhle na kamení.
Jak to? Vždyť tam nikdo není.

A kde je teď? Už je pryč.
Vezmeme si na ni rýč.

Moje ségra

Kačka Jechová

Mám svoji ségru ráda, i když to tak ne vždycky vypadá. Odmalička si sice víc rozumím s bráchou, ale to není nic proti ničemu. Jediný problém je, že jí často (samozřejmě neúmyslně) usiluji o život. Tak například, když jí bylo asi tak půl roku, ležela v kočárku na zahradě a já dospěla k názoru, že má určitě hlad. A tak jsem šla, natrhala náruč pampelišek- co jiného přece- a nadšeně jsem ji začala ládovat. Bylo mi sice trochu divné, že ani nežvýká a jenom tak divně poulí očima a rudne, ale nevěnovala jsem tomu větší pozornost. Když už měla ségra v puse kolem pěti pampelišek, přirýtla se mamka a vysvobodila ji z mých ošetřovatelských spárů. Podobných scén jsme zažili ještě několik. Tak doufám, že se přes to, že jsem její sestra, dožije dospělosti.

Zima

Nikola Cikánová

Zima tu je,
Vánoce se blíží.
Když píšu tuhle báseň,
oči se mi klíží.

Myslím na sníh a na vločky,
kdy snesou se na zem,
kdy zamrznou i rybníky
tím krutým mrazem.

Nevím, zda se toho dočkáme tady tu zimu.
Mnohá zima v Čechách se neliší od podzimu.
Někdo ji má rád, jiný však ne,
je to zima o tom, že víme, že je.

Ztracená zima

Hana Švábová

Bylo jednou jedno obyčejné království, hodný král, žádný drak ani nic takového. Všechno bylo, jak má být. Až jednou nepřišla zima. Lidé, zvířata i rostliny se těšili na sníh, ale zima nikde. Král dal tedy vyhlásit, že dá velkou odměnu tomu, kdo zimu do království vrátí. Přidal k tomu i ruku své dcery Marušky.

Poddaní nevěděli, jak zimu vrátit, pro zhýčkané prince nebyla zima nic zajímavého, takže se nikdo nehlásil. Navíc Maruška si chtěla vybrat manžela sama, a tak se rozhodla, že půjde do světa a zimu najde. Její kamarádka Eliška se bála, aby se jí nestalo něco zlého, a tak šla s ní. Protože hledaly zimu, vydaly se bez váhání na sever.

Šly, šly a po dlouhé době potkaly babičku. „Dobrý den, nevíte, kde bychom našly zimu?“, zeptala se Eliška. Babička odpověděla: „Ne, nevím, ale vím, jak vypadá. Je to krásná rostlina, a když vykvete, začne z jejího bělostného květu sněžit po celém království. Ale když se o ni nikdo nestará, nerozkvete.“ Dívky babičce hezky poděkovaly a šly dál.

Unavené dorazily do vesnice a hledaly, kde by přečkaly noc. Bylo pozdě, sebraly odvalu a zaklepaly na dveře hospody. Otevřel jim hostinský ve spacím čepci. „Dobrý večer, nemohly bysme tady přespát?“, zeptala se utmáčená Maruška. „To víte, že můžete,“ odpověděl jí srdečně hostinský, „ale počítejte s tím, že vám bude zima. Od té doby, co zmizel náš hodný drak, nemáme

oheň.“ „A co se vlastně stalo?“ vyzvídala dál Eliška. „Ten drak sem chodil každý den a zapaloval nám oheň. My jsme mu na oplátku dávali jídlo. Ale už tu týden nebyl, nám je zima a taky o něj máme strach,“ vysvětloval jedním dechem rozespálý muž. „My se ho tedy vydáme hledat,“ řekly dívky a šly spát.

Ráno dostaly na cestu šípkový čaj, bochník chleba a vyrazily. Kam jinam, než na sever. Byly čím dál tím větší zima. Došly k vysoké skále. Najednou si všimly napůl zapadaného vchodu do jeskyně. Vstoupily dovnitř. Když se rozkoukaly, uviděly, že na jejím konci leží nemocný drak a vedle něj vadne kytička zima. Maruška se osmělila a povídá: „Ahoj draku, co je s tebou?“ Drak zasípal: „Bolí mě příšerně v krku a kvůli tomu nemůžu chrlit oheň. Nemůžu taky zalévat zimu, protože jsem vždy rozpustil ohněm sníh a vodou z něj jsem ji zaléval.“ Eliška si vzpomněla, že mají s sebou léčivý šípkový čaj. Protože byl v termosce, byl ještě teplý. Drak se párkrát napil a po chvíli se cítil lépe. „Moc vám děkuju,“ radoval se. Nadechnul se a v tu chvíli mu z huby začaly šlehat plameny. „Hurá, jsme zachráněni,“ radovali se všichni.

Drak v první řadě rozpustil sníh a začal zalévat zimu. Maruška s Eliškou se vrátily domů. Král se radoval, že se jim nic nestalo. Po nějaké době začalo sněžit. Všichni se radovali, protože věděli, že zima je pořádku. Do vesnice začal znovu létat i hodný drak, který dával lidem teplo. A princezna Maruška? Ta si nešla prince podle svého gusta a žili spokojeně dlouhá léta i s králem, který se moc rád staral o vnoučata a občas jim vyprávěl i o tom, jaké to bylo, když onemocněl jejich dobrák drak.

Sára

Viktor Bosák

Velké hnědé oči,
pohled zvědavý,
všechno se tu točí
jenom kolem ní.

Někdy jako velká dáma,
jindy jako rarášek
dívá se nám tuze ráda
do tašek.

Když mám náladu pod psa
a mám splín,
můj pes udělá hopsa
na můj klín.

Tlapkou mě pohladí
a jde zase ven,
už mi nic nevadí,
mám zase hezký den.

U babičky

Michal Vacík

U babičky v Boru
má náš Artík noru.
Taky psí kámošku,
co si šlape po oušku.

Králíků tu máme plno,
sušíme jim dobré seno.
Na louce se koza pase,
v chlívku chrochtá naše prase.

Kohout chrání svoje hejno,
děda vyšláp kravské lejno.
Radil jsem se s babičkou,
jak naložit s kravičkou.

Dojí ráno, dojí večer,
člověk by až z toho brečel.
Babička si z toho hlavu nedělá,
z čerstvého mlíčka kaši nadělá.

Patlal Smolmls

Kačka Jechová

Patlal Smolms, ač se to nezdá, je bratr Sharlocka Holmse (příjmení si změnil po svatbě). Na první pohled nevýrazný obtloustlý nemotora, na ten druhý úplné střevo. Postavou je to tloušťík. Na zemi ho drží dvě malé krátké nožičky, které si asi vyměnil se srnkou. Myslím, že pro fyziky by to byl zajímavý jev. Místo těla má spíše takovou kouli přetékající na všechny strany. Na něm je posazena malá nevýrazná hlava se vždy pečlivě nagelovanými vlasy. Jeho vzhled dokonale doplňují dvě dlouhé, ale málo pohyblivé ruce. Ještě kufřík a vypadal by jako politik. Má jednu neuvěřitelnou vlastnost a to být v nesprávný čas na nesprávném místě (o čemž svědčí i jeho mnohé policejní záznamy). Povoláním je právník, ale ve svém oboru moc nevyniká. Jediné, co mu snad jde, je již zmíněné gelování vlasů (díky dlouhodobé a pravidelné praxi) a vaření. Vaří opravdu skvěle. Zato na pohyb a vše s ním spojené je opravdu antitalent. Se svým bratrem si není zrovna podobný. Ale jedno je nezaměnitelné spojuje. Oba musejí mít vždy pravdu.

Soustředění

Anna Marie Polnická

Chystám se na soustředění,
doufám, že tam zima není.

A taky aby nebyl sníh,
my nejezdíme na saních.

Letos budou zase běžky,
na nich túra na vrch Sněžky.

Přesto se tam každý těší,
radši máme cesty pěší.

Večer bezva zábava,
ale přes den námaha.

Posilování, judo, běh,
na všechny je velký spěch.

Trápíme tělo, trápíme mysl,
má tohle vůbec nějaký smysl?

I tak to tam máme rádi,
já i moji kamarádi.

Když si zvířátka zimy užívala

Anička Polnická

Zvířátka se radovala,
první zimu zažívala.

Prase, co se válí na terase,
bylo viděno na lyžařské trase,
jak chytá vločky ze vzduchu
s úsměvem od ucha k uchu.

Lev si trochu stěžoval,
nakonec však lyžoval.

Na slona byl sjezd moc těžký,
vypůjčil si radši běžky.

Myši skočily mu na záda
a křičely:“ Hurá, paráda,
už nepůjdeme nikdy pěšky,
ke všemu pomůžou nám běžky.“

Medvěd ryby z ledu vysekal,
sám se trochu polekal toho,
jak rychle ryby vyskočily
a po sněhu si vykročily.

Jen kapři se drželi zpátky,
protože se blížily vánoční svátky.
Nechtěli lidem dělat zlost
a zapíchnout jim v krku kost.